

Vergaderjaar 2013–2014

29 544

Arbeidsmarktbeleid

Nr. 543

BRIEF VAN DE STAATSSECRETARIS VAN SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 1 juli 2014

Tijdens het algemeen overleg over WWB-onderwerpen en Participatiewet op 26 juni jl. heb ik toegezegd terug te komen op het onderdeel Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten. Deze brief dient om dit onderdeel toe te lichten.

De discussie ging over een onderdeel van het Schattingsbesluit dat te maken heeft met het begrip arbeidsvermogen, en dan met name het onderdeel dat betrekking heeft op de medische urenbeperking in artikel 1a, eerste lid, onderdeel d. Dit onderdeel luidt:

Betrokkene heeft geen mogelijkheden tot arbeidsparticipatie [...] indien hij d. niet ten minste vier uur per dag belastbaar is, tenzij hij ten minste twee uur per dag belastbaar is en in staat is per uur ten minste een bedrag te verdienen dat gelijk is aan het minimumloon per uur.

Hoofddregel hier is de medische belastbaarheid van betrokkene. Het minimum aantal uren dat iemand belastbaar is om te kunnen spreken van arbeidsvermogen, wordt hier bepaald op vier uur per dag. De reden daarvoor is dat als iemand een loonwaarde onder het minimumloon heeft, het niet realistisch is te denken dat een werkgever hem aanneemt voor minder uren dan vier per dag. De economische waarde van deze arbeid zou dan zo klein worden dat het niet lonend is voor een werkgever.

Het gevolg van deze hoofddregel is dat iemand die alleen voor twee uur per dag belastbaar is, per definitie geen arbeidsvermogen zou hebben. Dat zou dus betekenen dat iemand die twee uur per dag kan werken tegen een regulier loon (ten minste het minimumloon), zou worden afgeschreven voor de arbeidsmarkt. Zo iemand zou geen kansen krijgen. Ik acht dat ongewenst.

Ik heb gezegd dat het hier gaat om een uitzonderlijk geval. Dat heeft de volgende achtergrond. UWV bepaalt de beperking van belastbaarheid in

«blokken» van twee uur. Iemand is dus normaal belastbaar (voor acht uur per dag; de standaard situatie), voor zes uur, voor vier uur, voor twee uur per dag of in het geheel niet.

Uit gegevens van UWV blijkt dat een belastbaarheid van twee uur per dag bijna niet voor komt (slechts enkele procenten van het totaal aantal beoordelingen).

Verder is gevraagd waarom niet gekozen is voor óf een grens van vier óf een grens van twee uur.

Het antwoord daarop luidt dat bij een grens van vier uur een groep Wajongers ten onrechte zou worden uitgesloten van de arbeidsmarkt, en bij een grens van twee uur (ongeacht de loonwaarde) een groep Wajongers ten onrechte arbeidsvermogen zou worden toegekend, terwijl zij in de praktijk geen kansen hebben op de arbeidsmarkt. Het is daarom nodig beide grenzen te noemen.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
J. Klijnsma